

rozsévač rozsievač

2

FEBRUÁR
ÚNOR

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Co si počít s nepokojem?

Poslušnosť

Boží pašerák

Skutečný pokoj

Pokoj ve vztahu s Bohem

„Keď sme teda ospravedlnení z viery, máme pokoj s Bohom skrze nášho Pána Ježiša Krista“
(R 5, 1)

ŠTVRTÝ KONGRES HNUTIA LAUSANNE O SVETOVEJ EVANJELIZÁCIÍ SONGDŌ CONVENIA, INCHEON, JUŽNÁ KÓREA SOUL 22. – 28. SEPTEMBRA 2024

Čo je hnutie LAUSANNE? Kedy a ako vzniklo? Čo je aktuálnym odkazom tohto štvrtého kongresu hnutia LAUSANNE do budúcnosti?

Hnutie Lausanne vzniklo na popud kazateľa Billyho Grahama a Johna Stotta. Na otázku, prečo sa rozhodli iniciovať jeho založenie, Billy Graham odpovedal: „Precestoval som celý svet a stretol som mnoho úžasných ľudí, ale zistil som, že sa navzájom nepoznajú. Preto sme sa rozhodli v roku 1974 v meste Lausanne vo Švajčiarsku zhromaždiť 2700 takýchto úžasných ľudí zo 150 národov sveta.“

Časopis Time nazval toto stretnutie „pravdepodobne najväčším stretnutím kresťanov, aké sa kedy konalo“.

Z tohto stretnutia sa zrodilo Lausannské hnutie. Bolo založené na priateľstve, nie na organizácii. To ho odlišuje od iných hnutí. Nie je to členská organizácia. Je to celosvetové hnutie ľudí, ktorí majú spoločné presvedčenie – evanjelizovať svet všetkými možnými dostupnými komunikačnými prostriedkami.

V priebehu päťdesiatich rokov existencie hnutia sme mali možnosť pomáhať rozvíjať to, čo niektorí označujú za najrozsiahlejšiu sieť ľudských vzťahov a prepojení vplyvných ľudí v globálnej cirkvi. Za posledných päť desaťročí z hnutia Lausanne vzišli historické dokumenty ako Lausannská zmluva a Závazok z Kapského Mesta.

V dejinách kresťanstva sa odohralo viacero významných udalostí, ktoré boli uznané ako cirkevné koncily,

Billy Graham a John Stott pri podpise zakladajúcej zmluvy v r. 1974

na ktorých sa najvyšší predstavitelia cirkví zišli, aby sa modlili, hľadali Božie vedenie, usilovali sa o jednotu a zmierenie, aby rokovali v čase krízy a aby sa podelili o zdroje a koordinovali svoje úsilie – to všetko so základným cieľom zachovať, udržať a rozvíjať kresťanské hnutie.

Lausannské hnutie patrí do tejto kategórie. Doposiaľ sa uskutočnili tri stretnutia v rôznych krajinách, ktoré sa konajú prakticky raz za generáciu pod hlavičkou Lausannského hnutia.

V roku 2024 sa konalo štvrté stretnutie v Južnej Kórei v meste Soul. Zo Slovenska sa ho zúčastnilo deväť ľudí z rôznych protestantských cirkví. Z tohto jubilejného stretnutia by sme vám, milí čitatelia, v ďalších číslach radi poskytli bližšie informácie.

Milan Hudec

ZMENŠIT SE NA NULU

„Všichni mějte k sobě navzájem citlivý přístup a buďte pokorní, protože pro pokorné má Bůh zvláštní požehnání, ale obrací se proti pyšným“ (1Pt 5, 5b).

Nikdo nenajde pravdu, pokud nemá velký pocit pokory. Chcete-li doplout do středu oceánu lásky, musíte se zmenšit na nulu.

John Galsworthy

ÚVODNÍK CO SI POČÍT S NEPOKOJEM?

POKOJ je v době, v níž právě žijeme, velmi vzácná a nedostatková komodita. Máme-li být upřímní, musíme konstatovat, že v této době prožíváme v našem světě uprostřed trvale přítomného nepokoje pouze záblesky jakéhosi umělého pokoje. Nerad začínám znepokojivými zprávami, ale situace je žel taková a jen těžko ji lze ignorovat. Mnozí současní sociologové a jiní pozorovatelé doby (např. Francis Fukuyama) se shodují na některých znepokojivých znacích naší doby, ke kterým lidstvo dospělo:

- a) Štřet civilizací
- b) Potenciál ke globální sebe-destrukci (vědeckotechnický, ekologický)
- c) Nebezpečí nepředvídatelně se šířících pandemií
- d) Demografická katastrofa (na západě vymírání, na východě a v třetím světě „přemnožení nezajištěných“)
- e) Oslabení morální vybavenosti
- f) Dramatický úbytek sociálního kapitálu (člověk se nemůže spoléhat na druhého, na druhé) atd.

Právem se proto znepokojivě vkrádá ona důležitá otázka do životů každého z nás i na osobní úrovni: **Co bude se mnou?** Kdosi tuto nejistotu podepřel následujícím názorem: „*Globální problémy, které často vedou k vyklizení veřejného prostoru a uzavření se do svého soukromého „pokojíku“, nedopřávají člověku pokoje ani v privátním prostoru, poněvadž si čím dál více uvědomujeme, že pokoj jedince je závislý na pokoji celku*“. Stručně řečeno, pokoj nám schází na všech rovinách lidských vztahů. Jak ve vztahu k ostatním lidem, tak i ve vztahu k sobě samotnému. Výsledkem je těžko pojmenovatelný existenciální neklid a strach. Je pravdou, že tento znepokojivý stav provází lidstvo odnepaměti. Co je nové v naší době, je globální rozměr – poprvé v dějinách má lidstvo prostředky globální sebe-destrukce a navíc o tom ví, což způsobuje ještě větší znepokojení. Co si tedy počít s nepokojem? Je možné vůbec něco dělat? Máme jistě v čerstvé paměti spoustu pokusů o nastolení pokoje z řad různých politiků a duchovních guru. Na jedné straně pomoci vojenské síly, na druhé straně za předpokladu změny mysli člověka podle jistých předem určených vzorců či mechanismů. Nepřekvapí proto, že se mnozí obraceli k dočasným alternativám, které znepokojivé myšlenky rozptýlí pouze na čas. To všechno je ale pouhý mýtus. V ničem zmíněném není možné nalézt pokoj. **Opravdový pokoj lze nalézt pouze a jen v BOHU!**

Alois Boháček, kazatel Sboru BJB Aš

POKRAČOVÁNÍ NA STRANĚ 5

Predseda Redakčnej rady: Ján Szöllös **Šéfredaktorka:** Marie Horáčková, e-mail: majka1.horackova@gmail.com, Tel. č.: +420 734 596 635. **Redakčná rada:** E. Pribulová, D. Jersáková, J. Bednár, V. Koničková **Grafické spracovanie:** Maroš Kohút
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová
Redakcia/administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, Slovenská republika Tel.+421 949 609 311, e-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát do roka
SR: Cena výtlačku: 36,- € za rok (3,30 €/kus). Účet v SR: IBAN SK3509000000000000000011489120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888. **Objednávky SR:** Bratská jednota baptistov v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, e-mail: rozsievac@baptist.sk
ČR: Cena výtisku: 900,- Kč na rok (82 Kč/ kus). Účet v ČR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, do poznámky prosím napíšte adresu sboru a jméno osoby, která objednávku zasílá. Var. symbol: 911840. **Objednávky ČR:** BJB, výkonný výbor v ČR, Vinohradská 68, 130 00 Praha 3, e-mail: iveta.prochazkova@baptist.cz
Odber v zahraničí/ platby zo zahraničia:
Predplattné: 36,-€ za rok + aktuálne poštovné 30,-€.
Názov účtu: Bratská jednota baptistov v SR, číslo účtu:
IBAN SK3509000000000000000011489120, SWIFT: GIBASKBX
Názov banky: Slovenská sporiteľňa, a.s. Adresa banky:
Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, Slovenská republika.
Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava **SSN 02316919 – MK SR 699/92**
Poznámka: Zverejnené články nemusejí vyjadrovať názor redakcie.
Všetchny články procházejí posouzením Redakční rady a ne všechny jsou uveřejněné.

OBSAH

LAUSANNE Zmenšit se na nulu	2
Co si počít s nepokojem?	3
Bůh jedná v ovzduší pokoje Co si počít s nepokojem?	4
Jak mohu najít vnitřní pokoj a klid?	5
Duch se přimlouvá Odpustit sám sobě Nemáme je rádi	6
Proč vás Bůh chce zachránit? Nedělejte si starosti	7
Boží pohled na člověka trpícího chorobou	8
Dějiny baptistického hnutí v českých zemích	10
Hľadanie pokoja Útecha	11
Pokračovanie Uganda - 5	12
Nasazujeme si masky? Žít v odevzdanosti	13
Boží pašerák	14
Svoboda a podřízenost	15
Láska znamená dávat ... Svetový deň modlitieb	16
S Ježíšem v kuchyni Nesudte, abyste nebyli souzeni	17
Obuté nůžky sú najkrajší vianočný darček	18
2 % pre Dobrodinu	19

„On však bol prebodnutý za naše hriechy, zdrvený za naše nepravosti. Trest, ktorý nám priniesol pokoj, spočinul na ňom a pre jeho rany sa nám dostalo uzdravenie“ (Iz 53, 5).

„Jenže On byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni“ (Iz 53, 5).

„Keď sme teda ospravedlnení z viery, máme pokoj s Bohom skrze nášho Pána Ježiša Krista“ (Rim 5, 1).

„Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježiše Krista“ (Řím 5, 1).

BŮH JEDNÁ V OVZDUŠÍ POKOJE

Skutečný pokoj nám přináší Duch Boží skrze Pána Ježiše Krista. Lidé hledají pokoj v srdci, cítí potřebu klidu a pokoje, ale ve světě jej nikde nenacházejí, byť by vyzkoušeli všechny možné věci, vztahy, i kdyby se utáhli do absolutní samoty (i když vyhledat samotu někdy nutně potřebujeme), ale bez Pána Ježiše a Jeho Ducha svatého pokoj ani v samotě sami se sebou nenajdou.

Ptali jsme se:

Skutečný pokoj je **neoddělitelně spjatý s láskou, spravedlností, odpuštěním. Můžeš vůbec někde najít pomoc, řešení?**

Vezmu-li hledání pokoje v manželství, pak je to u mě láska. I když manžela miluji, je pro mě náročné přijmout v pokoji s klidným srdcem jeho nerozhodnost. Mám pocit, že rozhodnutí je jenom na mně, říkat druhým nepřijemné věci, související s pořádkem v bytě, v domě atp. V tom pokoji necítím. Sama se nedokážu upokojit natolik, abych se při podobných rozhovorech nerozčítila. A to je špatně. Pokud je tedy láska spjatá se skutečným pokojem, pak bych měla víc prosit Pána, aby mě v této oblasti změnil a daroval mi z Jeho milosti i v našich náročnějších rozhovorech ten Jeho skutečný pokoj nade vše pomyšlení. Ten zatím nemám. Spoléhám na Pána Ježiše, na Jeho pomoc.

Zde je otázka, na kterou můžete odpovědět i vy: Co ti nejvíc brání přijímat a prožívat Boží pokoj? Jaké překážky musíš překonávat?

Vaši odpověď zašlete na mailovou adresu: majka.horackova@seznam.cz. Uveřejníme ji anonymně.

CO SI POČÍT S NEPOKOJEM?

Pokoj s Bohem, to je něco úplně jiného než pokoj „od Boha“. Žel, nejednou si k Bohu přicházíme pouze pro pokoj, který potřebujeme do našich každodenních záležitostí. Bůh nám ale chce nabídnout víc, a sice: POKOJ S NÍM a POKOJ V NĚM! Jak ho získat?

1. Určeme si hlavní příčinu nepokoje v našem životě. A tou je odcizení se Bohu. Vždyť jako křesťané moc dobře víme, co je to pokoj (blaženost, harmonie), protože jsme byli pro tento stav stvořeni Bohem, jenž je původcem veškerého pokoje. Vaším a mým posláním je žít v pokoji s Bohem. Poněvadž se však člověk od Boha odvrátil, zeje mezi Bohem a člověkem jakási propast odcizení, člověk svého Stvořitele nepotřebuje. Bible této rebelii, tomuto odcizení, té propasti říká HRÍCH a ten je jádrem veškerého lidského nepokoje. „**Jsou to právě vaše nepravosti, co vás odděluje od vašeho Boha, vaše hříchy zahalily jeho tvář před vámi, proto neslyší**“ (Iz 59, 2). Ano, poněvadž se člověk svým odmítnutím Boha oddělil od zdroje pokoje, nemá a nemůže mít pokoj ani ve vztahu k ostatním, dokonce ani sám v sobě. Bez smíření se svým Otcem a Stvořitelem mu bude vždy něco chybět, a to i kdyby měl všechny peníze, rozkoše či výdobytky tohoto světa. Ať dosáhne čehokoliv, vždy bude cítit, že mu něco chybí. „*Bože stvořil jsi mně pro sebe a má duše nemá klid, dokud nespočine v tobě,*“ říká Augustin.

2. Nechme se do toho skutečného pokoje uvést samotným Kristem. Jeden Boží muž prohlásil, že Kristus je největším a nejlepším dobrodruhem člověku. A dodal: „*Není dobrodružnější podnik, než vydat se s ním cestou přes propast vlastního hříchu, cestou překonání své pýchy, své samosvojnosti, své sebe-střednosti, své lenosti atd. A On je skutečně dobrý druh na takovou cestu. Nikdo jiný by nás touto cestou neprovedl, On jediný má moc přemoci zlo, hřích a smrt...*“ Každý z nás přece víme, že je to nejednou obtížná cesta, cesta pokání, vyznání hříchů a vin. Člověk vlastně pohřbívá své hříšné „já“, a to není nikdy snadné, je to nejdramatičtější dobrodružství života, ale je to cesta pokoje, protože je to cesta smíření. Kristus mě, člověka, smiřuje se svým Stvořitelem a UVÁDÍ mě sám do toho pravého pokoje. Bible ten stav smíření s Bohem popisuje jako „**pokoj převyšující každé pomyšlení**“ (Fil. 4, 7).

3. Važme si toho Božského pokoje nadevše. Je to pokoj, který tento svět NEMÁ, a tudíž ho nikomu z nás nemůže dát. O to víc je nutné si každý den připomínat, že Boží pokoj, který

prožívám, je Božím darem. Velmi CENNÝM A HODNOTNÝM darem. Kristus nám ho vydobyl svou svatou krví (Iz 53, 5). A hlavně je to trvalý dar. Dar, který nám nebude pozastaven odchodem z tohoto světa. Naopak: „*Kdo má pokoj s Bohem, ten se může už dnes chlubit nadějí slávy Boží*“ (Kol 1, 27). To je pokoj, o kterém nelze nikoho přesvědčit. Ten se musí zažít. My, kdo jsme se touto cestou vydali, to můžeme jen dosvědčit. A vy, kdo tento pokoj ještě neprožíváte, zkuste to s Ním. Oslovte „DÁRCE POKOJE“, vyznejte Mu, co vás trápí a znepokojuje. A věřte, že On na každé upřímné vyznání i v tomto roce odpoví. Ujišťuje nás o tom, když říká: „Kdo hledá, najde, kdo tluče, tomu bude otevřeno.“

Alois Boháček, kazatel Sboru BJB Aš

Na svých cestách jsem se přesvědčil, že ti, kteří pamatují na nebe, i v nejtemnějších dnech zůstávají klidní a radostní.“

„My jsme Bibli, kterou svět čte; jsme vyznáním, které svět potřebuje; jsme kázáním, kterého si svět všímá.“

„Úkolem Ducha svatého je usvědčovat, Božím úkolem je soudit a mým úkolem je milovat.“

„Integrita je tmel, který drží pohromadě naši cestu životem. Musíme se bez ustání snažit si svou integritu udržet.“

Billy Graham

JAK MOHU NAJÍT VNITŘNÍ POKOJ A KLID?

Jak mohu najít vnitřní pokoj a klid?

Bible o tom mluví v knize Jób 22, 21: „Měj se k Bohu důvěrněji, ať užiješ pokoje. Vzejde ti z toho jen užitek.“

Pokoj získáme z ospravedlnění před Bohem.

Je to vyjádřeno v Bibli: „Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježiše Krista“ (Ř 5, 1).

Pokoj je dar od Boha.

V Bibli jsou zapsána tato Ježíšova slova: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se srdce vaše nechvěje a neděsí!“ (Jan 14, 27)

Pokoj přichází jako přirozený důsledek poslušnosti Božího zákona.

V Bibli je psáno: „Hojný pokoj mají ti, kdo milují tvůj Zákon, o nic neklopýtnou“ (Ž 119, 165).

Pokoj je velmi cenný a hodnotný.

Proto jsme v Bibli vyzýváni: „A tak usilujme o to, co slouží pokoji a společnému růstu“ (Ř 14, 19).

Pokoj znamená bezpečí.

Proto žalmista vybízí: „Vyprošujte Jeruzalému pokoj: Kéž v klidu žijí ti, kdo tě milují! Kéž je na tvých valech pokoj, kéž se tvé paláce těší klidu!“ (Ž 122, 6–7)

Možná že jsi už tento pokoj našel.

Jak si jej máš udržet? I to je v Bibli napsáno: „Stvoření opírající se o tebe chráníš pokojem, neboť v tebe doufá. Doufejte v Hospodina věčně, neboť Hospodin, jen Hospodin je skála věků“ (Iz 26, 3–4).

Pokud vytváříme mezi sebou pokojné vztahy, pocítíme štěstí a radost.

V evangeliu podle sepsání Matouše je psáno: „Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími“ (Mt 5, 9).

Ať je tvým měřítkem Boží pokoj

„A pokoj Boží ... bude střežit vaše srdce i mysl“ (Fil 4, 7).

Můžeš mít pokoj bez ohledu na okolnosti: „Sám Pán pokoje ať vám uděluje pokoj vždycky a ve všem“ (2Tes 3, 16). Přemýšlej o tomto: Bůh nemá žádné starosti ani problémy, protože všechno řídí. A když se naučíš Mu důvěřovat, bude pro tebe platit: „**Pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši**“ (Fil 4, 7).

Jeden křesťanský autor to vyjádřil takto: „Kdybyste žili ve městě neustále obtěžovaném nepřátelskými nájezdy, jednou z možností by bylo nastěhovat do města armádu. Neposkytovala by jen ochranu městu během útoku, ale odrazovala by také nepřítel od dalších útoků. To je podtext verše Fil 4, 7. Duch svatý si v nás zřídil posádku (pevnost, obrannou armádu, zabírající sílu). A Boží posádka pokoje bude přebývat ve tvém srdci a myslí, ochrání tě, zahojí rány obav a strachu, které hrozí, že napadnou tvůj život. Je to druh pokoje, který přesahuje lidské porozumění, protože je založen na Bohu a je spojen s Duchem. „Máme pokoj s Bohem skrze Ježiše Krista, neboť skrze Něho jsme vírou získali přístup k této milosti. V ní stojíme...“ (Ř 5, 1–2). Máš v životě oblast, v níž postrádáš pokoj? Odevzdej je Bohu. Žalmista řekl: „... Bůh, Hospodin, zajistí vyhlásí pokoj pro svůj lid, své věrné...“ (Ž 85, 9). Diane Ebleová řekla: „Když Bůh mluví, Jeho poselstvím je pokoj. Nikdy se nespokoj s žádnou cestou, která není provázena pokojem. To není Bůh.“

Alois Boháček, kazatel Sboru BJB Aš

DUCH SE PŘIMLOUVÁ

Na samotném začátku nového roku obvykle rekapitulujeme své činy a myšlenky minulých dnů a měsíců, ale také hledáme dopředu, vstříc tomu, co nás čeká. Někdy nás přepadají obavy, podobně jako proroka Abakuka, který naříká, že zákon je ochromen kvůli svévolníkovi, který obkličuje spravedlivého, a proto je právo překrouceno (Ab 1, 4). I my vidíme kolem sebe mnohdy nespravedlnost a dáme-li se pohltit svými myšlenkami a necháme zahltit svoji mysl negativními myšlenkami, rozroste se „sít“, nepokoj, který nás může naprosto zahltit. Ale Pán přichází, aby nás znovu obnovil, obmyl, očistil a postavil na pevný základ. Hledíme a spoléháme na Pána Ježíše Krista, který znovu očistí naši mysl svou svatou krví a naplní Duchem svatým, radostí a pokojem i v době nepokoje.

Abakuk volá k Hospodinu. Nejprve se zdá, že Bůh mlčí, ale Pán si použije nástroje Božího soudu k vykonání spravedlnosti Boží. Abakuk se staví na stráž a vyhlíží, kdy k němu Hospodin promluví. A tehdy dostal odpověď na svoji stížnost. Také my se potřebujeme zastavit a čekat na Boží odpověď. Abakuk dostal od Boha vidění, ukazující k určitému času a příkaz, aby vše zapsal. Hospodin promluvil: „Vidění už ukazuje k určitému času, míří neomylně k cíli. Prodlévá-li, vyček, neboť přijde zcela jistě, zadržet se nedá“ (Ab 2, 3). Ne nadarmo nechal Hospodin zapsat tato slova. Byla posilou Abakukovi, jsou posilou i nám dnes. Víme totiž, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle Jeho rozhodnutí (Ř 8, 28). „Duch se přimlouvá za svaté podle Boží vůle“ (Ř 8, 27b). „V tom všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval. Jsem si jist, že ani smrt ani život ani andělé ani mocnosti ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu“ (Ř 8, 37–39).

Marie Horáčková

ODPUSTIT SÁM SOBĚ

Chyby nás učí, aby to, co děláme podruhé, dopadlo lépe než předtím. Jednoho dne chybám poděkujeme, že nám pomohly něco správně pochopit. Děláme chyby přirozené, nechtěné nebo úmyslné. Chyby mohou být pravdivé, ale také vymyšlené. Někdy se stává, že fiktivní omyly jsou příčinou toho, že nedokážeme odpuštěm sami sobě a odsuzujeme to, co možná přestupkem ani nebylo. Jsme vůči sobě mnohem tvrdší a krutější, než celé peklo a myšlenkám dovolujeme převalovat se ve špině sebepoškozování a sebeničení. Kdo by o takové trápení stál? Neodehnaná sebelítost z nás dělá chudáky a pak se stáváme zatrpklými lidmi. Pokud jí dovolíme, aby v nás rostla, uzavíráme se sami do vnitřního vězení. Ale pozor, klíče od tohoto vězení držíme v rukou my sami! A my také rozhodujeme, jestli se propustíme na svobodu nebo ve vězení zůstaneme. Minulost je potřeba pohřbit a z hrobu už žádné kosti nevyhrabávat! Ježíš ti na kříži všechno dokonale odпустиť, nemusíš Jeho oběť suplovat.

Pokud chceš být svobodný, musíš být milosrdný sám vůči sobě. Otevři konečně dveře, vyjdi na světlo a nadechni se čerstvého vzduchu.

Možná někomu něco dlužíš, pak mu to vynahrad vrchovatou mírou, jako to udělal celník v Bibli.

Tam, kde už nic nemůžeš změnit, vlož své chyby s důvěrou do Božích rukou, protože každé naše selhání nám Ježíš už dávno odpustil. Jedině tak můžeš zase svobodně existovat! Na tomto místě je pro tebe nový začátek.

„Pane, polovinu svého majetku rozdám chudým, a koho jsem okradl, tomu to čtyřnásobně vynahradím“ (Lukáš 19, 8)

Zdroj: Z knihy: Job D. Crash, Mozaika (vyd. Návrat domů)

NEMÁME JE RÁDI

Přemýšlím, čeho se to týká i v mém životě. Koho nebo co nemáme rádi?

Jsou kolem nás a všichni jich máme tak mnoho. Někdy je čas s nimi opravdu nekonečný.

Opravdu je nemám ráda - jsou to naše starosti. Často nás pronásledují na každém kroku a ne a ne se jich zbavit. Když na ně myslíme, tak nás zavádějí do smutku. Z ničeho nic najednou nemáme radost a stále musíme myslet na ty naše starosti. Všimli jste si, že již dvakrát tady píši, že to jsou „naše“ starosti?

I když je nechceme, stejně si je přivlastňujeme a trápení se nás opravdu drží.

Moc krásně je o těch „našich“ starostech psáno u Matouše 6, 25–34. Začíná to: „Proto vám pravím: Nemějte starost o svůj život. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Hleďte především jeho království a ostatní vám bude přidáno.“ Určitě si to přečtete.

Také si často musím opakovat větu, že se nemám trápit tím, co nemohu změnit. Když na ni zapomenu, manžel mi ji připomíná. Myslím, že starostmi se trápí převážně ženy.

V našem sboru, než začne zpěv a ostatní služba, tak je vše spojeno s přípravou. Maminky ladí poslední tóny zpěvu a doprovodu. A jejich děti tam běhají a radují se z toho, že se zase vidí. Dívám se na ně, jak si hrají. Najednou se jeden chlapeček jakoby ztratí a hledá kamaráda, kam mu odběhl. Veliká radost a dovádění se rychle mění ve smutek. Stojí tam sám a z ničeho nic zavolá. „Kde je ten můj tatínek?“ Dříve mu to nevadilo, a ani nepotřeboval tatínka! Vždyť to byla tak hezká hra, běhali a byli veselí. Tatínek, - to je ta správná myšlenka. Potřebuji svého tatínka! Jééé uviděl ho, byl mu tak blízko. Chytil ho za nohu a honem do náruče a trošku se pomazlit. A hned bylo dobře. Starost a trápení bylo pryč a zase je úsměv na roztomilé tvářičce. Usmívám se.

V tomto okamžiku jsem si uvědomila, proč já přicházím v neděli sem do sboru?

Ano, hledám i já dnes ráno svého tatínka? A znovu další myšlenka. „Nebudete-li jako děti, nevejdete do Božího království!“ Myšlenka se hned naplňuje, ano i já dnes jdu hledat svého tatínka!

Starosti jsou pryč a s radostí se mohu soustředit na slyšené slovo.

Dana Jersáková

PROČ VÁS BŮH CHCE ZACHRÁNIT?

Když byli tři mladí muži, které známe jako „tři hebrejské chlapce“, hozeni do ohnivé pece, byl tam s nimi někdo čtvrtý - Ježíš! Mladíci nejenže neshořeli, ale ani jim nebyly cítit vlasy či oblečení kouřem, když z pece vyšli! Milovani, přesně tak chce Bůh vysvobodit i vás! Jaký má Bůh důvod, že vás chce takto zachránit? Je to proto, že jste si Ho něčím udobřili? Začali jste se více modlit? Trávíte více času nad Božím slovem? Slíbili jste, že už Ho nikdy nezklamete? Pravdu najdeme v knize Izajáš: Bůh Izraeli říká: Zažiješ oheň i potupu, ale já půjdu celou cestou s tebou a nakonec tě zachráním prostě proto, že jsi můj! Znáš tě jménem a v srdci se z tebe raduji.

Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj. Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud, půjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopálí. Neboť já Hospodin jsem

tvůj Bůh, Svätý Izraele, tvůj Spasitel.

Protože jsi v očích mých tak drahý, vzácný, protože jsem si tě zamiloval, dám za tebe mnohé lidi a národy za tvůj život. Neboj se, já budu s tebou (Izajáš 43).

„Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit“ (Ef 2, 8. 9).

Můžete si říct:

Dokážu uvěřit, že se Bůh raduje ze ctihodných pastorů. Modlí se a tráví tolik času čtením Písma. A ze starších a přímůvců, kteří prošli těžkostmi a zkouškami a zvítězili. Ale nechce se mi věřit tomu, že by Bohu záleželo na ztrápeném křesťanovi plném pochyb. I kdybyste žili 500 let, nestačilo by to k tomu, abyste se zalíbili Bohu svými skutky. Možná vám ďábel nalhal, že jste Boha zklamali a že se Mu nikdy nezalíbíte. Ale není to pravda, protože jste spasení a je vám odpuštěno! Díky Bohu za Ježíše! Jeho milost vám dává vítězství.

D. Wilkerson

NEDĚLEJTE SI STAROSTI

„Nedělejte si tedy starosti o zítřek; zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost na svém trápení“ (Mt 6, 34).

Každý věřící si právem i dnes může dělat starosti ohledně mnoha věcí. Ať už ohledně morálního stavu společnosti, ekonomických podmínek v zemi a vůbec ve světě, dále pak v oblasti protikřesťanského citění sousedů, konfliktu na Blízkém východě, teroristických hrozeb, nebo právě probíhající a nekončící válce na Ukrajině. Často máme strach z toho, co se může stát v bližší či vzdálenější budoucnosti, nebo se naopak až přespříliš zabýváme minulostí. Myšlenky se někdy ne a ne uklidnit a naše emoce jsou zjitřené možná i kvůli problémům, kterými jsme procházeli před lety.

Jelikož nemůžeme ani změnit to, co bylo a ani nedokážeme dost dobře manipulovat s budoucími okolnostmi, jsme vydáni napospas svým všudypřítomným obavám. Nehledě na to, kde žijeme, máme stále mnoho důvodů k nejistotě. Někdy nás dokonce přepadají pocity beznaděje. Jak řekl jeden křesťanský spisovatel: „Jako Boží děti můžeme každý den prožívat Boží pokoj, **ale jen pokud se přestaneme neustále zaobírat tím, co by mohlo být jinak, nebo co by se eventuálně mohlo stát a začneme se více, jak kdy jindy, zabývat tím, co právě JE!**“ Dále napsal: „Je třeba se oprostít od toho, co prožíváme a co děláme, abychom mohli svobodně chodit v Duchu svatém. A to tady a teď, protože každý okamžik představuje doslova příležitost být s Bohem. Poslouchejme tedy Jeho hlas.“

Věřím, že se shodneme, že to je naše jediná možnost, jak být prosti strachu. Vždyť jak jinak bychom mohli chodit s Bohem a zakoušet Jeho pokoj, kdybychom byli svázáni obavami z budoucnosti? Kdosi to krásně vyjádřil následujícími slovy: „Starosti jsou jako houpací křeslo - nutí vás stále něco dělat, ale nedostanete se ani o píd dál.“ Není proto divu, že Pán Ježíš nám i pro dnešek vzkazuje: **„Nedělejte si starosti.“**

Alois Boháček

“Boží vůle nás nezavede tam, kde nás Boží milost nemůže udržet.”

„Ztratíme-li bohatství, neztratíme nic, ztratíme-li zdraví, o něco přijdeme, ztratíme-li charakter, ztratíme všechno.“

Billy Graham

BOŽÍ POHĽAD NA ČLOVEKA TRPIACEHO CHOROBU

Niektorým ľuďom sa môže stať, že nebudú vedieť pre chorobu robiť to, čo ostatní. Každý z nás má zrejme známeho/známu, ktorí pre svoje zdravotné znevýhodnenie nevedia vykonávať bežnú prácu alebo potrebujú, aby im niekto pomáhal. Keďže žijeme v tomto svete spoločne so siedmimi miliardami ľudí, je pre nás prirodzené pozerat' sa na svet a ľudí očami ľudí. Lenže tieto oči vedia byť veľmi kruté a nepravidivé a prinášajú veľa bolesti.

V dnešnom svete je „normálne“ chodiť do školy, neskôr do práce, mať svadbu, deti, rodinu, priateľov, psa, auto, atď. Keď niekto tieto podmienky nespĺňa, ľuďom sa stáva, že sa naňho začínajú pozerat' ako na niekoho, kto nie je dost' „normálny“, kto nezapadá do systému, ktorý si vytvorili. Aký je však pohľad Boha na ľudí? Myslíš si, že Boh posudzuje ľudí podľa ich zamestnania? Alebo podľa toho, či majú auto, psa, priateľov? Určite nie. Keď sa na nás pozerá Boh, vidí svoje nádherné deti a vidí to, čo dokážu, čo je skutočne dôležité: či napríklad prinášajú radosť iným. Či šíria lásku alebo dobro.

Ľudský pohľad na človeka:

Má auto?
Má rodinu, partnera, psa, dom?
Má dobre platenú prácu?
Vie sa o seba sám postarať?
Lásku si musí zaslúžiť.

Boží pohľad na človeka:

Prináša radosť iným?
Vie sa tešiť z vecí, ktoré Boh stvoril?
Pomáha iným?
Šíri lásku a dobro?
Je milovaný Bohom bezpodmienečne.

Dnešná spoločnosť sa často spolieha na to, že každý jedinec sa o seba má postarať sám, dosiahnuť čo najviac sám a nezaťažovať nikoho iného. Ale spoločnosť, ktorá takto uvažuje, nikdy nedokáže to, čo spoločnosť, ktorá si uvedomuje, že najďalej zájde spoločnými silami a so vzájomnou podporou. Silnejší pomáhajú slabším, zdraví pomáhajú chorým, rodičia deťom, deti rodičom. Ľudia sa navzájom dopĺňajú a každý robí to, čo dokáže.

Pozrime sa na jednoduchý príklad: v rodine ochorie otec, ktorý chodí do práce, stará sa o auto, kosí trávnik, opravuje všetko pokazené v dome a chodí každý večer so psom von. Ak sa nechajú všetky povinnosti na ňom, bude ho to popri chorobe stáť všetku silu. Niektoré z jeho povinností však môže prebrať aj partnerka alebo deti. Mama pokosí, deti pôjdu von so psom a spolu napečú koláč, ktorý vezmú strýkovi za to, že im opraví, čo je pokazené. Každý toho bude mať viac, ale spolu to zvládnu lepšie. Predstavme si ešte jednu vec. Táto rodina zvykla pomáhať aj v zhrumku/kostole/lokálnej komunite, ale posledné mesiace na to nemá čas ani energiu. Ak sa komunita nespojí, môže sa stať, že z nej rodina postupne vypadne. Ak im však pomôžu a trochu si prerozdedia ich bremeno, spolu to môžu zvládnuť. Niektoré rodiny, členovia rodín alebo jednotlivci takto fungujú celý život. **Modlime sa preto, aby nám Boh pomáhal pozerat' sa na ľudí jeho očami. Očami, ktoré nás vidia ako jedinečné a úžasné bytosti, každého jedného z nás. Rovnako hodných lásky a rovnako cenných.**

„Boh nikoho neuprednostňuje, ale v každom národe mu je milý ten, kto sa ho bojí a koná spravodlivo“ (Sk 10, 34 – 35)

Grafting A Green World

Úlohy pre detičky: Svet je plný krásnych detí, ako si aj ty. Vyfarbi tie, ktoré sú na obrázku 😊

Úlohy pre veľkáčov: Dnes je svet okolo nás rýchly. Neprejdeme sa pešo, radšej ideme autom, bicyklom, električkou, aby sme ušetrili čas na iné veci. Nenavaráme si doma, ale jedlo si kúpime. Nevyrábime priateľovi darček, ale kúpime ho v obchode. Znie to síce prakticky, ale ľudia si uvedomujú, že je to náročný štýl života, ktorý človeka postupne vyčerpáva. Preto vzniklo hnutie „slow living“ (a to už pred vyše 30 rokmi), čo doslova znamená „pomalé žitie“. Je to snaha ľudí spomaliť, a zároveň si život viac užívať. Dobré veci sú často jednoduché. Skús sa zamyslieť nad tým, čo dobré vieš pre tento svet alebo pre seba urobiť bez toho, aby si na to potreboval veľkú sumu peňazí, dopravu alebo internet. Svoje tipy napíš sem, a ak naberieš odvahu a silu, možno niektoré dokážeš splniť. Ja za seba doplním tieto: pozbierať smeti na ulici; navštíviť ľudí, ktorí sú pripútaní na lôžko, a porozprávať sa s nimi; upiecť koláč a niekomu z neho zobrať; prejsť sa pri rieke/lese; spraviť si piknik; pozorovať hviezdy a zistiť, aké súhvezdia vidím; čítať knihu; ...

Text: Ema Tóthová

Obrázky: www.craftingagreenworld.com

BOŽÍ POHĽAD NA NEMOCNÉHO ČLOVĚKA

Některým lidem se může stát, že kvůli své nemoci nebudou moci dělat to, co zvládnou ostatní. Každý z nás zřejmě má známého/známou, kteří kvůli svému zdravotnímu znevýhodnění nemohou dělat běžnou práci nebo potřebují pomoc druhých. Proto, že žijeme v tomto světě společně se 7 miliardami lidí, kteří jsou kolem nás, je pro nás přirozené dívat se na svět a lidi lidskýma očima. Jenže ty dovedou být velmi kruté, nepravdivé a přinášejí mnoho bolesti.

V dnešním světě je „normální“ chodit do školy, potom do práce, mít svatbu, děti, rodinu, přátele, psa, auto, atd. Pokud někdo tyto podmínky nespĺňuje, lidem se stává, že se na něho začínají dívat jako na někoho, kdo není dostatečně „normální“, kdo nezapadá do jejich systému, který si vytvořili. Jaký je však Boží pohled na lidi? Myslíš, že Bůh posuzuje lidi podle toho, jestli mají běžnou práci nebo jestli mají auto, psa, přátele? To určitě ne. Bůh se na nás dívá a vidí své nádherné děti. Vidí, kolik toho dokážou a co je skutečně důležité: například možnost přinášet druhým radost. Mít šanci šířit lásku nebo dobro.

Lidský pohled na člověka

Má auto?
Má rodinu, partnera, psa, dům?
Má dobře placenou práci?
Umí se o sebe postarat sám?
Lásku si musí zasloužit.

Boží pohled na člověka

Umí přinášet radost druhým?
Umí se těšit z věcí, které Bůh stvořil?
Umí pomáhat druhým?
Umí šířit lásku a dobro?
Je automaticky milován Bohem.

Dnešní společnost často spoléhá na to, že každý jedinec se o sebe postará sám, bez pomoci druhých, co nejvíc dosáhne sám a nezatěžuje nikoho jiného. Ale takto smýšlející společnost nikdy nedokáže to, co společnost, která si uvědomuje, že nejdál dojde společnými silami a podporou. Silnější pomáhá slabším, zdraví pomáhají nemocným, rodiče dětem, děti rodičům. Lidé se navzájem doplňují a každý udělá to, co umí.

Podívejme se na jednoduchý příklad: V rodině onemocní otec, který chodí do práce, stará se o auto, seče trávnik, opravuje v domě všechno polámané a každý večer venčí psa. Pokud všechny povinnosti necháme na něm, bude ho to stáť hodně sil. Některé z jeho povinností však může převzít jeho partnerka nebo děti. Máma poseče trávnik, děti vyvenčí psa a spolu upečou koláč, který vezmou strýčkovi za to, že opravil, co se polámalo. Každý toho bude mít víc, ale spolu to zvládnou lépe. Teď si představme ještě jednu věc. Tato rodina pomáhalo ve shromku, v kostele, v blízké komunitě, ale v posledních měsících na to nemají čas ani energii. Jestliže se komunita nepřipojí, může se stát, že z ní rodina postupně vypadne. Jestli jim však pomohou, trochu si prerozdělí jejich tíhu, mohou to spolu zvládnout. Některé rodiny, členové rodin nebo jednotlivci takto fungují celý život. **Modleme se za to, aby nám Bůh pomohl dívat se na lidi jeho očima. Jeho oči vidí každého jednoho z nás jako jedinečnou a úžasnou bytost stejně hodnou lásky a stejně cennou.**

„Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě je mu milý ten, kdo v něho věří a činí, co je spravodlivé“ (Sk 10, 34, 35)

Úkoly pro detičky: Svět je plný krásných dětí, jako jsi ty. Vybarvi ty, které jsou na obrázku.

Úkoly pro velké: Dnes je všude kolem nás rychlý svět. Nechodíme pěšky. Radši jedeme autem, na kole nebo tramvají, abychom ušetrili čas na jiné věci. Neuvaříme si v kuchyni, jídlo si koupíme. Nevyrábíme příteli dáreček, ale koupíme něco v obchodě. Zní to síce prakticky, ale lidé si uvědomují, že je to náročný styl života, který člověka postupně vyčerpává. Proto vzniklo hnutí „slow living“ (a to už před více než 30 lety), což doslova znamená „pomalé žítí“. Jedná se o snahu lidí zpomalit části života, které mohou a zároveň si je víc užívat. Dobré věci jsou často jednoduché a obyčejné. Zkus se zamyslet nad tím, co dobrého umíš udělat pro tento svět, aniž bys musel použít velkou sumu peněz, dopravu nebo internet. Svoje tipy napíš sem, a jestli budeš mít odvahu a sílu, dokážeš mnohé splnit. Já za sebe doplním tyto: posbírat smeti na ulici, navštívit lidi upoutané na lůžko a popovídat si s nimi, upéct si koláč a někomu z něho donést, projít se kolem řeky/lesa, udělat si piknik, pozorovat hvězdy a zjistit, jaká jsou souhvězdí, číst knihu...

ČTENÍ NA POKRAČOVÁNÍ

DĚJINY BAPTISTICKÉHO Hnutí V ČESKÝCH ZEMÍCH

Část 5

Během několika let byl Millard schopný zřídit další skladiště Bible ve všech částech země: v Günsu, Praze, Budapešti, Terstu, Varšavě, Bělehradě, Karlových Varech, Kluži.

V Praze byl sklad Biblí na Václavském náměstí v místech dnešní pasáže Alfa. Často tam chodila Anna Kostomlatská a tam se také setkala se svým budoucím manželem, Jindřichem Novotným, zakladatelem a prvním kazatelem naší Jednoty.

A manželka ředitele pražského biblického skladu paní Stahlschmiedová přivedla k obrácení sl. Amálii Kejřovou, první baptistku ve středních Čechách z okolí Hledsebe. Pokřtěná byla 23. listopadu 1874 br. Millardem ve Vídni stala se členkou tohoto sboru. Ve Vídni byli pokřtěni také v roce 1879 Antonín Zich, o rok později Anna Zichová a v roce 1881 Lucie Vogtová.

V „Protokolech“ vídeňského baptistického sboru se píše, že při založení pražského sboru bylo z jeho společenství propuštěno 12 osob, které se staly členy toho prvního Pražského sboru u víře pokřtěných křesťanů onoho 25. března 1885.

Třetí proud baptistických svědectví mezi Čechy je spojen se jménem August Meereis.

Neopominutelnou osobností spjatou se zrodem obou větví českého baptismu (a též slovenského) se stal volyňský Čech August Meereis. August Meereis se narodil v lednu 1847 ve městě Dubno na západní Ukrajině, ve Volyni v Rivněnské oblasti, v městečku na řece Ikva. Jeho rodiče německé národnosti se přistěhovali na Volyňsko z Čech v polovině 19. století. Narodil se v nábožensky smíšené rodině, protože jeho otec byl luterán, byl tedy protestantsky křesťanského vyznání, které vychází z odkazu Martina Luthera a protestantské reformace. Jeho maminka byla katolička. Brzy po jeho narození se rodina přestěhovala do průmyslového města Slavuty, kde August prožil dětství a kde chodil do luterské školy s ruským a německým vyučovacím jazykem. Když mu bylo deset let, oba rodiče zemřeli při epidemii a Augusta se ujal otcův přítel Karel Ondra, potomek pobělohorských exulantů. Ondrova rodina žila ve vsi Kapeltuczina, kam začaly přicházet baptistické rodiny, které se vystěhovaly z Německa. Zde vznikl německý baptistický sbor, jehož kazatelem se stal bratr Kelm.

Právě zde August Meereis spolu se svým vrstevníkem Karlem Ondrou ml. uvěřili v Ježíše Krista a nechali se 15. září 1863 spolu se třemi dalšími osobami pokřtít na vyznání své víry. Karel Ondra ml. se stal v roce 1867 kazatelem německého baptistického sboru v Lodži. Zde v únoru 1885 pokřtil Jindřicha Novotného – zakladatele a prvního kazatele naší Jednoty.

V roce 1869 odjel tehdy jednadvacetiletý August Meereis, který byl po rodičích stále státní příslušník Rakouska-Uherska do Čech, do Mladé Boleslavi, aby tam odsloužil povinnou vojenskou službu. Jako znovuzrozený křesťan hledal i zde sbor, který by mohl navštěvovat. Začal proto chodit do místního sboru Reformované (kalvinistické)

církvě. August Meereis toužil už tehdy nejen zúčastňovat se bohoslužeb, ale také svému Pánu sloužit. Začal proto šířit mezi lidmi české Nové zákony, které dostával z Prahy, Vídně a Hamburgu. V roce 1872, po skončení vojenské služby, se stal kolportérem vídeňské Britské a zahraniční biblické společnosti (ve Vídni a v Praze založené dříve zmíněným bratrem Millardem).

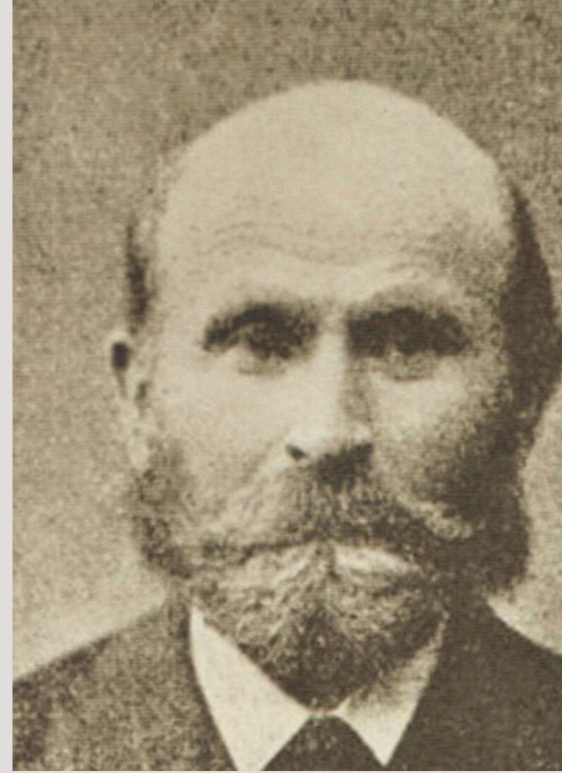
Bratr Meereis působil nejprve v uherském Sedmíhradsku. Ovšem koncem roku 1874 při prodeji Biblí na trhu ztratil svou kolportéřskou licenci. Takové povolení se však tehdy vydávalo pouze jednou. August Meereis musel proto opustit tuto práci v Sedmíhradsku, vrátil se do Prahy, aby získal nové povolení k působení jako biblický kolportér v Čechách. Svoji cestu přerušil v Budapešti. V lednu t. r. totiž v Budapešti vznikl nový baptistický sbor, jehož se August Meereis stal členem.

Po příjezdu do Čech začal působit jako kolportér Biblí v jižních Čechách na Táborsku a v Českých Budějovicích. Zajížděl také do Prahy, kde se setkal a spřátelil s Jindřichem Novotným, tehdejší spolupracovníkem misionáře Skotské svobodné církve Adriana van Andela a amerických misionářů Clarka a Adamse. V té době navštívil – pravděpodobně na pozvání br. Jindřicha Novotného – obec Hledsebe u Veltrus, kde žil dříve zmiňovaný Václav Zinecker. Tato návštěva byla velice důležitá pro osobní život bratra Meereise, protože zde se seznámil se sestrou Amálií Kejřovou, v té době – jak už víme - členkou vídeňského baptistického sboru. 16. června 1876 se s ní oženil. Měli pět dětí: syna Edvarda a čtyři dcery – Augustu, Marii, Lýdii, jméno čtvrté dcery neznáme.

Dalším kolportéřským působištěm bratra Meereise se staly východní Čechy. V Brandýse nad Orlicí, v Chocni a okolí misijně působil a konal pobožnosti v rodinách. To se nelíbilo úřadům, a proto mu bylo povolení ke kolportáži odňato. Tím však také ztratil své zaměstnání u Biblické společnosti. V Brandýse nad Orlicí však zůstal a působil v okolí i po celých Čechách jako misionář. Přitom úzce spolupracoval mimo jiné také s průkopníkem práce německých baptistů na Broumovsku, kazatelem Magnusem Knappem.

V roce 1879 byl August Meereis povolán za kazatele baptistického sboru ve Vídni. Sloužil zde až do roku 1884 nejen jako kazatel, ale ve skutečnosti i jako jediný baptistický misionář ve Vídni a v celém tehdejší Rakousku, včetně Českých zemí. Pracoval za velmi těžkých podmínek omezené náboženské svobody, kdy byla církvím státem neuznaným mimo jiné zakazována veřejná shromáždění mimo setkávání v rodinách, práce s dětmi do 14 let, šíření náboženské literatury apod. V rámci své misijní služby, kdy často musel překonávat značné vzdálenosti, si ještě našel čas na půlroční studium na nově založeném baptistickém semináři v Hamburgu, kam byl vyslán vídeňským baptistickým sborem, a jako jeden z prvních deseti studentů jej v březnu 1881 zakončil.

Na pozvání svého dlouholetého přítele Karla Ondry ml., významného polského kazatele, se bratr August Meereis v roce 1884 ujal práce kazatele baptistického sboru v Žyrardově v centrálním Polsku. Později působil misijně v Horních Uhrách (dnešní Slovensko) a na Podkarpatské Rusi. Zde zůstal až do října 1902, kdy odešel do polského Zelova. Působil zde až do září 1906, kdy se odstěhoval za svými čtyřmi dcerami, které již dříve odešly do USA

a studovaly tam na misijních školách. Ani tam bratr Meereis neodpočíval, ale působil ještě jako kazatel a misionář v Henriette v Texasu a nakonec ještě tři a půl roku ve slovenském baptistickém sboru v Creightonu v Pensylvánii.

Zemřel ve věku 83 let dne 8. října 1929 na farmě své dcery a byl za velké účasti Čechů, Slováků, Poláků a Maďarů pohřben ve městě Girard v Ohio, blízko Youngstown (vedle své manželky, která zemřela o 12 let dříve).

Slavomila Švehlová

HĽADANIE POKOJA

„Tí však, ktorí očakávajú na Hospodina, dostávajú novú silu, ako orly stúpajú na krídlach, budú utekať a neustanú, pôjdu a nevyčerpajú sa“ (Iz 40, 31).

Áno, aj ja očakávam na Hospodina. Očakávam, ale s ľútosťou musím vyznať, že nie vždy naplno využívam silu od Teba, Hospodine, aby som dokázala stúpať do výšok na krídlach viery, a nemám ani dostatok síl, aby som bežala beh viery a neustávala, a aj chodím, ale veľakrát sa cítim vyčerpaná, vyštavená a nedokážem ísť vpred so zvestou evanjelia.

Pýtam sa: prečo? Čo sa to so mnou deje? Predsa Ti dôverujem, môj Bože. Akoby som bola zaplavená pochybnosťou, že toto sa nedá zvládnuť. Pane, volám s Petrom, keď kráčal po vode

a začal sa topiť: „Pane, zachráň ma!“ Prosím, pomôž mi s týmto bremenom pochybností

a nauč ma víťaziť nad nimi. Zaslúbil si, že si so mnou, že mi pomôžeš, že sa nemusím báť...

A tak mi daj, prosím, krídla orla, silu maratónca a zdravé, neúnavné nohy chodca. Skladám bremeno pochybností pod Tvoj kríž, Pane Ježišu, očakávam na Tvoju milosť a verím, že Ty budeš víťaziť vo mne a dáš silu viery stúpať do výšok, bežať k vytúženému cieľu, ísť všade, kde si Ty praješ a dôverovať Ti v každej situácii.

Jarka Rečníková

ÚTECHA

„Keď mi príval starostí zvierá vnútro, tvoja útecha dušu mi oblaží“ (Žalm 94, 19).

Mnohé z najväčších ťažkostí kresťanov sa spájajú s intelektuálnym životom – s úzkostlivými myšlienkami, ktoré sa týkajú pozemského života. K tomu sa pridávajú aj všetky starosti o duchovný život. Dvíhajú sa ako obvinenia proti tebe. Kresťanský život nie je taký, aký by mal byť. Málo sa modlíš a čítaš Bibliu. Odvaha viery a radosti nie je dostatočná.

Vzniká otázka: Ako sa to celé skončí? Ktovie, či som taký neúspešný, keď mi nič nevychádza? Nemá to zmysel. Nedarí sa mi dosiahnuť cieľ.

Aj autor žalmu poznal tieto ustarostené myšlienky, ale vedel, kde hľadať pomoc. Preto nám môže pomôcť.

Myslíme si, že potrebujeme, aby sa náš neúspech premenil na úspech. Ale to nie je správne. Cestu z nešťastia nájdeme v Pánovej úteche.

Božou útechou je Ježiš. Uprostred všetkej tvojej nespokojnosti máš nepochopiteľné bohatstvo v Ježišovi. S Ním nájdeš všetko, čo ti chýba. Nikdy sa nedostaneš ty ani žiadny skutočný kresťan tak ďaleko, že sa budeš cítiť bohatý sám v sebe. Všetko tvoje bohatstvo je v Kristovi. Ani radosť nenájdeš v ničom inom. Jediné z Ježiša sa môžeš tešiť.

Aké je to nádherné! Napriek tomu, že si neúspešný, Ježiš je stále твоjím všetkým. Nesvieti On jasnejšie na pozadí všetkého, čo je iné, ako si? Nie je Ježiš stále vzácnnejším pre tvoje srdce, keď sám osebe nič nemáš?

Boh ťa utešuje, keď obracia tvoj pohľad na Syna, v ktorom sa Mu zaľúbilo. Hovorí: „S Ježišom som spokojný. Ty si v ňom, preto sa teším aj z teba! Všetky hriechy sú skryté. Máš večnú spravodlivosť.“

POKRAČOVANIE UGANDA - 5

Nebudem ďaleko od pravdy, keď poviem, že každý rád dostáva darčeky. O deťoch v Ugande to platí dvojnásobne, lebo darčeky nedostávajú tak často ako deti u nás. Keď sme sa podujali na túto cestu, naším poslaním bolo aj odovzdať darčeky od sponzorov zo Slovenska. Zobrať na seba finančný záväzok podporovať diéta, ktoré navštevuje kresťanskú školu, je jedna vec. Druhým naším záväzkom sú modlitby za konkrétne deti, aby mohli spoznávať Pána Ježiša už v detstve, a tiež za učiteľov, rodičov detí a pracovníkov IN Uganda. Doteraz je zo Slovenska cez IN Slovakia podporovaných v programe „adopcia na diaľku“ 181 detí. My, ktorí sme tam boli, sme mali možnosť naše „adoptívne deti“ navštíviť doma a nahliadnuť do života ich rodín. Bolo veľmi príjemné a dojímavé obdarovať ich osobne. Dary od ostatných sponzorov sme odovzdávali deťom v školách, ktoré môžu navštevovať vďaka ich podpore. Samozrejme, množstvo iných detí to sledovalo a aj mi ich bolo ľúto, keď som videl tie smutné pohľady. Avšak treba dodať, že ďalšie deti majú podporovateľov z iných krajín a ony zase dostávajú darčeky inokedy. Existujú aj iné organizácie, ktoré rôznymi formami prispievajú deťom na školné, a to nielen v Ugande. V Ugande je veľa rodín neúplných. Mnoho rodičov sa rozviedlo, hlavne otcovia odišli od rodín a sociálny systém nerieši sirotu či zabezpečenie nejakých štandardov pre deti v chudobných rodinách. Starí rodičia alebo príbuzní často preberajú starostlivosť o deti, čo sme mohli aj priamo zažiť. Aj v bývaní sú obrovské rozdiely. Práve chudobné, podporované rodiny bývajú v malých tehlových domčekoch, kde nie je voda a v mnohých prípadoch ani elektrina. V jednej izbe, často len prenajatej, žije aj šesť a viac osôb a nemá každý svoju posteľ. To, čo je pre nás samozrejmosť, je u nich vzácnosť. Keďže klíma je celoročne priaznivá, dospelí na noc vynášajú matrace a spia vonku. Ak má niektorý domček dve izby a elektrinu, to už je v ich komunite luxus. Kúpeľňu, kuchyňu a WC by ste márne hľadali. Hoci v domoch majú hlinenú podlahu, aj tak sa pred vstupom vyzúvajú, čo sme nevedeli pochopiť, ale prispôbili sme sa. Samozrejme, sú aj výnimky, niekde sme videli na streche aj satelit. Napriek tejto chudobe a odkázanosti na seba, nás srdečne pozývali dovnútra. Potešilo nás, keď nám v niektorých rodinách ukázali aj vlastnú Bibliu a my sme niektorým mohli podarovať Nový zákon. Osobne som silne vnímal VĎAČNOSŤ, ktorú prejavovali deti, rodičia alebo starí rodičia. Ich vďačnosť bola až dojímavá, keď nás vítali so späťmi rukami a na kolenách. Vďačnosť dokazovali aj tým, že keď sme odchádzali, vždy nás niečím obdarovali. Ovocím, ktoré im rastie okolo domu, alebo aj vlastnoručne vyrobenými koberčekmi či miskami. Dokonca v jednej rodine dostala naša Evka živú sliepku. Aký osud ju stihol, to sa dozvieme nabudúce. Okrem osobných darčiekov sme rozdali deťom kilá cukríkov, keksíkov, korálikov, náramkov a všeličo iné. Všetko našlo adresátov a ešte by sa zišlo mať viac. Deti ďakovali so späťmi rukami a poklaskom, nikto im nemusel pripomínať: *a podakoval si alebo čo povieš?*

Vladimír Malý

KAŽDÁ RODINA NÁM PRIPRAVILA PREKVAPENIE V PODOBE DARČEKOV

DOMÁCI PRIJÍMAJÚ DARY NA KOLENÁCH

DETI V ŠKOLÁCH SI PREBERAJÚ DARČEKY OD SPONZOROV

MEDZI DARČEKMI JE AJ NOVÝ ZÁKON

JEDEN Z MÁLA DOMČEKOV KTORÝ MÁ AJ ELEKTRIKU

NASAZUJEME SI MASKY?

Čím jsou si partneři bližší, tím hůř se jim někdy komunikuje a tím víc nedorozumění jim hrozí. Pochopit toho druhého je někdy velmi namáhavé. Přátelit se s člověkem, jehož vidíme jen občas, není nic těžkého. Avšak čím jsou si dva lidé blíží, tím víc vzájemných konfliktů musejí řešit. Okolo velkých životních rozhodnutí propukají hádky jen zřídka, hlavním zdrojem konfliktů jsou především odlišné zvyklosti každého z nás. Má se zubní pasta zavírat, nebo ne? Jak se správně uklízí poličky ve skříni? Já umím stlát, ale ty ne ... To nádoby v myčce se musí přerovnat! To se zas budeme celý večer dívat na televizi? Ve výčtu by bylo možné ještě dlouho pokračovat.

Překážky nastanou

Před milovaným člověkem si žádné masky nenasazujeme a všechny obtíže a nedorozumění, které s sebou vztah přináší, nás bolí tím víc, čím jsme si bližší. Láska nám všechny překážky z cesty neodstraní. I když se hluboce milujeme, neznamená to, že v našem vztahu nenastanou žádné těžkosti. Projijeme chvíle velkého štěstí, ale i chvíle, kdy šťastní rozhodně nebudeme. Pocit velké vzájemné blízkosti vystřídá čas od času nepochopení.

Někdo říká, že dobré víno vznikne jedině tehdy, když jsou hrozny vystaveny slunci i dešti. Déšť je pro révu stejně důležitý jako sluneční světlo a teplo. Pro lásku platí totéž. Možná sníme „o ráji, v němž není žádná poušť a žádné spory, o ráji, v němž se nemusíme ničeho zříkat, nic překonávat, o nic usilovat. Chceme mít ráj tady a teď. Zároveň ale dobře víme, že navzdory našim snům manželský život není žádná procházka růžovým sadem. Milovat znamená stále na sobě pracovat.

Odpoutat pozornost od sebe a soustředit ji na svého partnera, to nám rozhodně není dáno. Ohleduplnosti a pochopení se v lásce musíme teprve učit. Přetvářet životní těžkosti láskou a přijmout toho druhého se vším, co k němu patří, aniž ho budeme předělávat podle svých představ, nic z toho nám není vlastní.

Pravá láska se neobejde bez zklamání, neshod a sebezapření

Do lásky se promítá celá naše osobnost: naše minulost, naše rodinná historie, naše traumata. Láska všechny překážky nepřekoná a všechny rány nevyhladí. O odříkání se dnes v souvislosti s láskou téměř nikdy nemluví. Přesto je třeba stále znovu opakovat, že bez zklamání, neshod a sebezapření se pravá láska neobejde. Tvrdit opak by znamenalo popírat realitu.

Nepotkala vás zkouška nad lidské síly

Věřící lidé si někdy myslí, že budou uchráněni od všech těžkostí, které se v manželství prožívají. Opak je pravdou. Velmi důležitá je víra obou manželů. Pak mohou počítat s Boží pomocí ve všech situacích, mohou před Něj předestřít všechny problémy s jistotou, že Bůh všechno ví, všechno vidí a zná řešení. **„Nepotkala vás zkouška nad lidské síly. Bůh je věrný. Nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát“ (1K 10, 13).**

Během svého života máme počítat se zkouškami, manželský život nevyjímaje.

„Ano, zkoušel jsi nás, Bože, protřibil jsi nás, jako se tříbí stříbro: uvedls nás do lovecké sítě, těžké břemeno jsi nám na bedra složil, dopustils, že člověk nám po hlavách jezdil, šli jsme ohněm, vodou, vyvedl jsi nás však a dal hojnost všeho“ (Ž 66, 10-12).

Pán Bůh obtíže z našich životů neodstraňuje. Naopak. Nechá nás jimi procházet, aby vyzkoušel naši víru. Bůh není žádné povinné ručení, které podepisujeme, abychom se chránili před nepříznivými dopady životních karambolů. Bůh je zde a provází nás po cestě lásky, tak jako provázel učedníky do Emauz. Bůh je uprostřed našich těžkostí i uprostřed nedorozumění a zklamání, která prožíváme. Učí nás prožívat je s láskou. Učí nás odpouštět si vzájemně. Kdo to však dokáže? Mnozí nad tím jen mávnou rukou a nechají to být. I zde si můžeme nasazovat masky a dělat, že je vše v pořádku. Tím si ovšem střídáme problémy pro budoucnost. Pouze znovuzrození křesťané dostávají sílu k opravdovému odpouštění. Pokud vám Pán dal ve víře se znovu narodit, dal vám i Ducha svatého jako rádce, průvodce životem, novou sílu, nový život v Ježíši Kristu. Dostali jste od Boha všechno, co potřebujete k fyzickému i k duchovnímu životu.

E. C.

Redakčně upraveno

ŽÍT V ODEVZDANOSTI

Nezapomínejme konečně na možná nejdůležitější a nezanedbávanější formu poslušnosti: na to, co bychom mohli nazvat „poslušnost událostem“. Události života jsou konečnou nejistějším výrazem Boží vůle, neboť zde nehrozí nebezpečí subjektivní interpretace. Když Bůh vidí, že jsme schopni pokojně, s láskou a v duchu synovské důvěry a odevzdání se Jeho vůli přijmout, co nám události „vnucují“, není pochyb, že nám přidá osobnějších vyjádření své vůle, a že tedy Duch svatý bude k našemu srdci promlouvat častěji. Pakliže se naopak neustále bouříme a v protivenstvích se zatvrzujeme, těžko tato naše nedůvěra vůči Bohu dovolí Duchu svatému řídit náš život.

Nejvíce nám brání stát se svatými bezpochyby to, že nesnadno dokážeme plně přijmout vše, co přichází. Ne ve smyslu fatalismu, který by vedl k totální pasivitě, ale ve smyslu důvěřivé a úplné odevzdání do rukou Otce. Sami víme, že bolestné události (pokud se proti nim přímo nevzbouříme) nanejvýš s nevolí přetrpíme, anebo se s nimi jen pasivně smíříme.

Avšak Bůh nás volá k mnohem pozitivnějšímu a plodnějšímu postoji: máme být jako zralá křesťanka, která říká: „Vybírám si všechno.“ Tím myslí: chci všechno, co pro mne chce Bůh. Nespokojím se s pasivním snášením věcí, ale svobodným souhlasem své vůle se rozhoduji chtít to, co jsem nechtěla. U ní můžeme najít dokonce i větu: „Všechno, co mi není po vůli, chci.“ Navenek to na situaci nic nemění, ale vnitřně to mění všechno; tento souhlas, daný z lásky a důvěry, mě vytrhuje z pasivity, činí mě volným a aktivním a umožňuje Bohu vytěžit prospěch ze všeho, co mě potkává, z dobrého stejně jako ze zlého.

J. P.

BOŽÍ PAŠERÁK

Prvá časť rozhovoru s Alexandrom „Šaňom“ Erdélyim

Boží pašerák: Prečo ma neodhalili? Opýtam sa Ježiša, keď sa s ním raz stretnem
Alexander Koloman (Šaňo) Erdélyi sa narodil v Budapešti, ale celý život prežil v Bratislave. Študoval strojárstvo na Slovenskej technickej univerzite a profesionálne sa venoval patentovému právu. V rokoch 1965 až 1990 organizoval najväčšiu podzemnú sieť prekladania, vydávania, pašovania a distribúcie kresťanskej literatúry vo východnej Európe. V podzemí používal prezývku „George“. Počas svojho pôsobenia rozdistribuoval približne 15 miliónov kníh, ktoré sa na Slovensko dostali vďaka zbierkam kresťanov v západnej Európe a USA, ako aj vďaka sponzorom.

Pri distribúcii spolupracoval s väčšinou kresťanských cirkví. V roku 1990 založil nezávislé kresťanské vydavateľstvo Creativpress, ktoré vydalo niekoľko desiatok titulov, vrátane koordinácie prekladu Novej zmluvy do hovorovej reči, ktorý vyšiel v 90. rokoch pod názvom Nádej pre každého.

Vyrastali ste počas najtvrdšieho komunizmu, ako ste sa dostali k viere?

Narodil som sa v roku 1946, potom prešlo devätnásť rokov detstva a puberty, a v tej som zažil všeličo. Urobil som si napríklad pilotný kurz, lebo som plánoval odletieť na Západ. Po tých devätnástich rokoch som sa obrátil k Bohu – rozhodol som sa nasledovať Ho. Od začiatku som však riešil vnútorný konflikt medzi svojím presvedčením a možnosťami.

Moje presvedčenie bolo, že keď ma nadchlo nasledovanie Krista, chcem to zdieľať s inými. Obmedzovala ma však situácia, v ktorej sme v 60. rokoch 20. storočia v komunistickom režime žili.

Určitá sloboda prejavu existovala, ale pre kresťanov platili obmedzenia – vyspevujte si, modlite sa, čítajte si Bibliu, ale pod strechou kostolov. Von nesmiete! To bol môj prvý konflikt. Náš kazateľ mi hneď vysvetlil, že žijeme v krajine, ktorá má určité zákony, niektoré veci sú povolené, a sú veci nepovolené.

Bol som však nadšený z toho, čo som s Bohom zažil, a chcel som o tom svedčiť iným. Bolo pre mňa ťažké prispôbiť sa zákonom. Trápilo ma, prečo musí kresťanstvo existovať len za dverami kostolov a modlitební, keď predsa väčšina ľudí žije mimo kostolov, len na Vianoce a na Mikuláša si prídu po darčeky?

Ako ste to vyriešili?

V cirkvi mi povedali, že by som mal najprv študovať Bibliu, získať vedomosti, veď mať nadšenie nestačí. Tak reku dobre – pôjdem študovať, práve som šiel maturovať na strojárskej priemyslovke. Povedal som si, že zmením fach a pôjdem na teológiu, budem študovať Bibliu, aby som mohol oficiálne kázať.

No to bol zase problém. Bolo treba ísť za cirkevným tajomníkom, ktorého dosadila vŕšvedúca a všemohúca komunistická strana. Ten musí dať súhlas, aby som sa mohol na teológiu prihlásiť. Keď sme však k nemu prišli, pozrel sa na mňa a povedal:

„Mladý muž, čo ste sa zbláznili? Štát investoval do vášho strojárského vzdelania, môžete v ňom pokračovať na

vysokej škole, ale zabudnite na to, že sa stanete farárom. To vám nemôžem odsúhlasiť.“

Dostal som sa z toho do „depky“. Moje prvé nadšenie ma doviedlo do slepej uličky. Pane Bože, rozhodol som sa, nadchol som sa a chcem Ťa nasledovať, ale nemôžem hovoriť o tom, čo mám v srdci a na jazyku.

V cirkvi mám byť ticho a počúvať, čo hovoria tí, čo majú povolenie hovoriť, lebo ja ho nemám. Dobré, súhlasil som, že pôjdem študovať, aby som získal oprávnenie hovoriť, ale nedovolia mi ani to, tak čo teraz? Bol som v úplnej depresii.

To človeka naozaj dokáže znechutiť. Ako ste sa z toho dostali?

Dostal som zvláštne proroctvo. Môj otec bol dlhoročný veriaci kresťan a veľmi dobre maľoval a kreslil. Jedného dňa prišiel za mnou s malým obrázkom, ukázal mi ho a povedal: „Toto sa mi snívalo.“ Obrázok bol bez vysvetlenia ťažko zrozumiteľný. Bolo na ňom vidieť nejakú postavu, ako keby za kazateľňou, a vpredu v publiku nie stoličky a ľudia, ale iba akési divné haky-baky.

Povedal mi: „Toto sa mi snívalo, nerozumiem tomu, ale viem, že to je odkaz, ktorý som dostal pre teba a týka sa tvojej budúcnosti.“ Tento obrázok ma sprevádzal už vyše päťdesiat rokov počas všetkých mojich aktivít. Aj v ťažkých rokoch som ho stále nosil so sebou.

Nedávno som sa odfotil, a to selfíčko je reálnym obrazom toho, čo môj otec vtedy nakreslil – postava kazateľa, no v publiku nie sú ľudia, ale kopy škatúl s knihami. Už 59 rokov som kazateľom, ktorý káže nie ústami, ale prostredníctvom kníh. To bol prorocký sen. Neuveriteľné.

Od mojich devätnástich rokov, teda od roku 1965 až do roku 1990, som pracoval v ilegalite. Odvtedy prešlo ďalších 34 rokov, keď som vykonával tie isté aktivity v Česko-Slovensku a na Slovensku, ale už legálne. Spolu je to teda už 59 rokov.

Pôsobím aj v iných krajinách, kde dovoz kresťanskej literatúry stále nie je celkom legálny. U nás pašovanie už nie je potrebné, ale sú, žiaľ, krajiny, kde to stále potrebujú.

Peter Kremský
Foto – Dominik Sepp

SVOBODA A PODŘÍZENOST

Často se mluví o nutnosti být poslušný Boží vůli, nechat se vést Duchem svatým atd. Někteří lidé namítají, že takto je **člověk v Božích rukou pouhou loutkou. Všichni toužíme po pokoji a svobodě.** Obava, že by s námi Bůh zacházel, jako s loutkou, je lichá; je dokonce nejzávažnějším pokušením, kterým se kdy **dábel snažil člověka vzdálit od Boha.** Musíme naopak zdůraznit, že čím více je člověk podřízen Bohu, tím je svobodnější a nachází pokoj s Bohem. Dá se dokonce říci, že **jediným způsobem, jak může člověk dospět ke svobodě a pokoji, je poslušnost Bohu.** Je těžké to pochopit a vždy to zůstane trochu tajemstvím, ale přesto se pokusím několika poznámkami vysvětlit, proč tomu tak je.

1) Poslušnost Bohu nedělá z člověka loutku. Dát se vést Božími příkázáními a vnuknutími Ducha neznamena „letět s automatickým pilotem“, a nemuset tedy nic dělat. Dává to naopak prostor pro uplatnění vlastní svobody, zodpovědnosti a iniciativy. Avšak uplatňování této svobody už není chaotické ani vedené jen povrchními přáními: Bůh je usměřňuje k tomu, co je pro mě nejlepší. Stává se spoluprací s Boží milostí, spoluprací, která nepotlačuje, ale naopak využívá všechny mé přirozené schopnosti: vůli, inteligenci, úsudek atd.

2) Bůh je náš Stvořitel, v každém okamžiku nám dává život jako svobodným bytostem. On je pramenem naší svobody, a čím víc závisíme na Bohu, tím víc tato svoboda přýští. Závislost na lidské bytosti může omezovat, ale závislost na Bohu omezením není, protože v Bohu, který je nekonečné dobro, nejsou žádné meze. Jediné, co nám „zakazuje“, je to, co nám brání být svobodní, to, co brání naší realizaci jako osoby schopné svobodně milovat, být milován a nacházet v lásce své štěstí. Jediným omezením, které nám Bůh ukládá, je naše postavení tvorů: nemůžeme, aniž bychom byli nešťastní, dělat něco jiného, než pro co jsme byli stvořeni, tedy přijímat a dávat lásku.

3) Co je to svoboda? Svobodou není, že mohu uskutečnit každý svůj rozmar, ale že mohu dovolit, aby se ve mně vynořilo to nejlepší, nejkrásnější a nejhlubší a nebylo to už dušené povrchnějšími věcmi: strachy, sobeckými lpěními, sebeklamy. Podřízení se Bohu ze mne tento ochromující krunýř sejme, a dá tak volnost tomu, co je ve mně autentické.

Boží vůle se, když se jí podřídím, bezpochyby postaví proti celé jedné části mého já, avšak právě proti oné negativní části, která mne podmiňuje a omezuje, a postupně mě od ní osvobodí. Boží vůle se ale nikdy nestaví proti tomu, co je ve mně dobré: proti touze po pravdě, po životě, po štěstí, plnosti lásky. Podřízení se Bohu totiž prořezává věci v mém nitru, ale nikdy nepotlačuje to nejlepší: hluboké pozitivní touhy, které v sobě mám. Naopak je probouzí, posiluje, usměřňuje, zbavuje nás překážek bránících jejich uskutečnění.

4) Zkušenost potvrzuje, že ten, kdo jde s Pánem a nechává se jím vést, postupně zakouší pocit svobody a nachází v NĚM pokoj. Jeho srdce se nesvrá, nedusí, ale naopak uvolňuje a „dýchá“ stále víc. Bůh je nekonečná láska, má veškerou moc a sílu, není v NĚM nic úzkoprsého a omezeného, ale vše je velkorysé a hojné. Duše, která kráčí s Bohem, se cítí svobodná; cítí, že se nemá čeho bát, že ji nic neovládá, ale naopak, protože všechno je podřízeno Bohu, který je jejím Otcem v nebesích. Ať jsou to příznivé či nepříznivé okolnosti, dobro stejně jako zlo. Cítí, že jí všechno náleží, protože je Božím

dítětem, že ji nic nemůže omezovat, protože patří Bohu. Nic ji nepodmiňuje, ale dělá vždy to, co chce Bůh. Tím, co chce, je milovat, a to je vždy v Boží moci. Nic ji nemůže odloučit od Boha, kterého miluje. Cítí, že i kdyby byla ve vězení, byla by stejně šťastná, protože žádná moc na světě jí nemůže vzít Boha.

5) Skutečné řešení problému svobody není filozofické, ale existenční. Na filozofické rovině můžeme mít vždy podezření, že mezi naší svobodou a Boží vůlí je rozpor. Všechno nakonec záleží na tom, jak se stavíme k Bohu! Rozpor mezi naší svobodou a Boží vůlí se řeší, když se náš vztah k Bohu stane vztahem lásky, a může se vyřešit následovně:

Ti, kdo se milují, svobodně a ochotně sjednocují své vůle, stávají se závislými jeden na druhém, a čím jsou spjatější a na sobě závislejší, tím jsou šťastnější a svobodnější. Adolescentovi vadí, že je závislý na svém otci, tato závislost ho tíží, raději by nikoho nepotřeboval. Ale malé dítě (kterým se máme podle evangelia stát) svou plnou závislostí na rodičích netrpí, naopak, neboť tato závislost znamená výměnu lásky: ve všem, co dítě dostává od svých rodičů, vlastně dostává jejich lásku, přijímá ji a odpovídá na ni svou láskou. Tou splácí vše, co dostává, a projevuje jí právě radost z přijímání.

6) Chceme-li tedy, aby vymizely (zdánlivé) rozpory mezi Boží vůlí a naší svobodou, prosme Ducha svatého o milost větší lásky k Bohu, a problém se sám vyřeší. Milovat Boha je tím nejnáročnějším, co může být (je třeba dát se cele: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem celou svou duší a celou svou myslí“ (Mt 22, 37), ale zároveň i tím nejméně omezujícím: milovat Boha není omezení, protože je tak krásný a úžasný, že milovat Ho je nekonečné štěstí. Bůh je nekonečné dobro, láska k Němu nesvrá naše srdce, ale nekonečně je uvolňuje.

Ale naproti tomu, když opustíme tuto perspektivu lásky, když se vztah mezi člověkem a Bohem stane pouze vztahem tvůrce a tvora, pána a sluhy a podobně, pak se problém stává neřešitelným. Jenom láska může překlenout rozpor mezi dvěma svobodami, jenom láska umožňuje dvěma svobodám se dobrovolně spojit.

Milovat znamená dobrovolně ztratit svou svobodu, ale tato ztráta je ziskem, protože mi dává druhého a mne dává druhému. Milovat Boha znamená ztratit sebe, abychom našli lásku a nakonec v něm našli sami sebe.

„Kdo nalezne svůj život, ztratí ho, kdo však ztratí svůj život pro mě, nalezne ho“ (Mt 10, 39).

J. P.

Modlitba je začátkem a koncom, prameňom a plodom, jadrom a obsahom, základom a cieľom každého úsilia tvoriť pokoj.

Henri Nouwen

LÁSKA ZNAMENÁ DÁVAT I DOSTÁVAT, mluvit i naslouchat

Láska neznamená jen dělat pro druhého vše, co má rád, ale její součástí je také přijímat.

Je to například i darování času ve chvílích, kdy druhému nasloucháme. Když vypráví o věcech, které nás ve skutečnosti vůbec nezajímají, nebo jim nerozumíme. Důvěrný vztah vytváří člověk nejen povídáním, sdílením se, ale i nasloucháním. Obě činnosti jsou potřebné a důležité. Přibližujeme-li se k druhému člověku, odhalujeme přitom rysy charakteru, možná právě ty, o kterých jsme sami neměli ani tušení. Vzájemné sdílení přináší hlubší sebezpoznaní i vzájemné poznávání obou přátel, či manželů. Zjišťují, kým ve skutečnosti jsou, jaké jsou jejich potřeby a slabosti, co od sebe navzájem očekávají...

Změnit se musí ten druhý

Současně si oba uvědomují, že v sobě mají mnoho oblastí, v nichž musí růst. Problém totiž spočívá v otázce: „Jsem ochoten se změnit?“ Člověk si téměř vždycky přeje změnu toho druhého. Manžel se domnívá, že jen co se manželka změní, zmizí všechny problémy. Totéž platí opačně: „Když se můj muž změní, vyřeší se všechny potíže.“ Všichni chceme, aby se změnil ten druhý, tím pádem se ale nezmění ani jeden z nás! Když položíme lidem před svatbou otázku: „Proč se chcete vzít?“, odpoví: „Protože chci být milovaná, milovaný.“ Pokud má ale jejich vztah vypadat takto, kdo bude milovat? Jestliže stejná dvojice vstoupí do kuchyně, muž řekne: „Jsem tu, abych se najedl.“ Stejně zareaguje žena. Základní otázka zní: „A kdo tedy bude vařit?“ Takže... kdo je ochoten se změnit?

Proměnit každého z nás může jakýkoliv vztah, třeba i obyčejné přátelství. O co výrazněji a zásadněji nás může proměnit manželství! Každá změna nás ale může vystrašit. Bojíme se změn, protože s sebou vždycky nesou ztrátu i zisk současně. Například po návratu z práce se už nemůže jeden zavřít do svého pokoje, jak to dělal před manželstvím. Před svatbou měl v pokoji nepořádek, ale cítil se v té neuklizené místnosti dobře a pohodlně. Mít věci v pořádku bylo příliš komplikované. Teď už se ale nemůže chovat živelně jako dřív. V každé změně je ukryt zisk i ztráta.

Pokud chceš ochránit své srdce, buď uzavřený

Skvěle to vystihuje citát významného spisovatele C. S. Lewise (autora Letopisů Narnie): „Když si chceš uchovat nedotčené srdce, nesmiš ho nikomu dát... vyhybej se všem citovým vazbám, bezpečně ho uzamkni v truhle, v rakvi vlastního sobectví. V té truhle, v bezpečné, tmavé, nehybné a hermeticky uzavřené truhle nepukne, stane se nerozbitným, neproniknutelným a nehodným vykoupení.“

Jinými slovy Lewis říká: Pokud chceš ochránit své srdce, buď uzavřený, neudržíš s nikým žádné vztahy, žij jakoby zavřený v rakvi. A změníš se. Jak? Srdce ti ztvdne, ztratí naději na vykoupení.

Při budování vztahu vždycky něco ztratíte, ale zároveň získáte víc, než jste ztratili.

E. V.

SVETOVÝ DEŇ MODLITIEB, 7. MARCA 2025

„Prediivne si ma utvoril. Ďakujem ti, že si ma prediivne utvoril; tvoje skutky sú obdivuhodné, to si veľmi dobre uvedomujem. Moje kosti neboli skryté pred tebou, keď som vznikol v skrytosti, utkávaný v najspodnejších častiach zeme. Tvoje oči ma videli už v zárodku, všetko to bolo zapísané v tvojej knihe; dni boli určené, skôr než ktorýkoľvek z nich nastal. Ako si vážim tvoje myšlienky, Bože, aký nesmierny je ich počet. Keby som ich mal spočítat, bolo by ich viac ako piesku. Len čo sa zobudim, som s tebou“ (Žalm 139, 14 – 18).

Niekedy sa cítime nedocenení, nemilovaní a celkom obyčajní. Kritika v nás zanecháva pocit nedostatočnosti, bezcennosti a zbytočnosti. Zároveň sa aj my nešetrne vyjadrujeme o ostatných a naše tvrdé slová v nich zanechávajú pocit hanby a poníženia. Nevedomujeme si, že keď to robíme, kritizujeme toho, ktorý nás stvoril. Boha, ktorý nás pozná a bezpodmienečne miluje

Tohtoročná slávnostná bohoslužba SDM, ktorú pripravili kresťanské ženy z Cookových ostrovov na základe Žalmu 139, nás vyzýva, aby sme spoznali, že Boh utvoril každého jedného z nás s obdivuhodnou láskou, veľmi dôkladne a starostlivo. On nás dôverne pozná a sme pre Neho výnimoční práve pre našu jedinečnosť. Keď otvoríme svoje srdcia tejto pravde, všetko v našom živote sa zmení. Zažiarime zvnútra a začneme sa správať k druhým ľuďom ako k milovaným Božím deťom. Veríme, že využijete príležitosť zapojiť sa do modlitbovej reťaze, obopínajúcej svet a spájajúcej 170 krajín. Či bývate v meste alebo na dedine, vo vašom okolí sa v niektorom z cirkevných zborov dozaista bude konať ekumenická bohoslužba Svetového dňa modlitieb. Informácie o Cookových ostrovoch a materiály k sláveniu SDM nájdete na stránkach:

www.sites.google.com/site/sdmslovensko,

www.facebook.com/sdmslovensko

NESUĎTE, ABYSTE NEBYLI SOUZENI

Setkávame sa s tým dost často. Zvláštne tehdy, keď niekoho napomeneme, keď nesouhlasíme s jeho hrišným jednaním. A velice často jsme odbyti větou – nesuď, Ty nemáš právo mě, nebo někoho soudit! Málokdo si uvědomí, že nesoudíme člověka, ale že podle Božího slova rozsuzujeme a soudíme hřích, ve kterém ten člověk žije. Ano, soudit, odsoudit, nebo udělit milost je jen Boží výsada, my máme odsoudit hřích, ne člověka.

„Nesuďte, abyste nebyli souzeni. Neboť jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám“ (Mt 7, 1-2).

Suďte, ale neodsuzujte

Co a jak mám soudit?

Když si přečteme první a poslední verš dnešního textu, může se nám zdát, že si vzájemně protřečiči: nemusím nejdřív posoudit, kdo je pes a kdo je svině, abych věděl, komu nemám nabízet to, co je svaté a cenné? Neučí nás samo Písmo rozlišovat, co je dobré a co je špatné, neučí nás kriticky myslet a správně hodnotit? Je ovšem veliký rozdíl mezi posuzováním (a odsuzováním) člověka a mezi posuzováním (a odsuzováním) jeho jednání či posuzováním určité (třeba nebezpečné) situace. Je možné nenávidět hřích a milovat hříšníka. Ježíš nám zde připomíná, že i my budeme souzeni, a že budeme měřeni stejným metrem, jakým teď měříme ostatní. Jestliže toužíme po Božím milosrdenství, měli bychom milosrdně zacházet i s našimi bližními; pokud jsme přijali Boží milost a odpuštění, měli bychom je zprostředkovat i ostatním, neboť: **„Na Božím soudu není milosrdenství pro toho, kdo neprokázal milosrdenství. Ale milosrdenství vítězí nad soudem“ (Jk 2, 13).**

Pane, nauč nás vidět sebe i druhé tvýma očima – a reagovat moudře na jejich jednání.

M. Z.

„Laskavá odpověď odvrací nenávisť, kdežto tvrdé slovo vyvolává hněv a rozpor. Moudrý svým jazykem přináší poznání a dobro“ (Přísl. 15, 1-2a (SNC).

mana.su-czech.org/historie/matous-7-1-2-405.html

S JEŽÍŠEM V KUCHYNI

Dnes bych se s vámi chtěla zamyslet nad „Největším darem“.

Takto je to nadepsáno ve 13. kapitole listu Korintským. Chce se mi napsat, že je to i největší dar a je ho v dnešní době tak málo. Víím, že toto slovo je velmi známé pro každého z nás. Všichni po lásce toužíme a vypadá to, jakoby jí na světě nebylo dost. Pán Ježíš nám chce i s tímto pomoci.

Vzpomínáte si, jak jste byli šťastni a usměvaví na počátku vašeho manželství? Mnohokrát jsem si říkala, kam se poděla tato láska, když jsem uslyšela, jak velké problémy lidé mají ve svém manželství. Místo toho, abychom se v myšlenkách vrátili a vzpomněli si, kde se stala chyba a kde jsme se odloučili, všechno hned v naší naštanosti řešíme odchodem z rodiny. Samozřejmě máme k tomu spoustu důvodů a vše je spojeno s velkým smutkem. Děti trpí, nevědí, co se děje. Říkáme si, už jsou velké, to zvládnou a já začnu znova s jiným či s jinou. Vždyť jsem si nic neužila a jenom jsem byla u nás doma jako služka pro všechny. Chci zmínit, že už i tímto přemýšlením jdete úplně špatnou cestou. Prosím, otočte se v čase zpět. Vezměte si fotky a vzpomínejte na krásné chvíle vaší rodiny. A hlavně tam nebuďte sami. Kdo by chtěl být v této chvíli s vámi, je váš Pán.

Nezapomeňte, že On je stále s námi i v kuchyni. Zná všechny vaše prožitě rodinné chvíle, nic není ukryto. Krásnou chvíli vzpomínek spojenou s modlitbou, děkováním a odpuštěním - to potřebujeme každý. Měla by být určitě často, protože my jsme tak zapomětliví lidé.

A jaká je láska? Je psáno: **„Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. Ať se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá. Láska nikdy nezanikne.“**

Víme, že touto láskou je sám Pán Ježíš. A On nám radí, abychom se i my učili takto žít.

Vztahy k lidem a vztah k Bohu jsou spolu spojeny navzájem. Proto usilujte o ten pravý vztah k Bohu.

Jednou jsem čekala na mého manžela, až přijde z práce a vidím, že něco schovává. Co to má? Vyprávěl mi, že slyšel v rádiu píseň Marie Rottrové o tom, že kytky asi nikde nejsou, že mráz je spálil, ale dříve v mládí běhával s kytkou i spoustu schodů za svou milou. Oslovila ho i tato obyčejná píseň a říkal mi, že mi prostě musel koupit kytičku. Bylo to krásné, nečekané a myslím, že se máme takto překvapovat navzájem. Vždyť i muži mají rádi zase něco svého a my, ženy, víme co. Jinak nám láska vychladne jako jídlo vedle plotny. Buďte jeden za druhého vděční, odpuštějte si a milujte se tou Boží láskou, však víte, jaká je. Po mnoha letech manželství musím napsat, že to je takové kouzlo, které mění lidská srdce i životy.

Potřebujeme ten Boží zrak, abychom se měli rádi tak, jako na začátku a jistě ještě víc.

Dnešním receptem jsou - **Vdolky.**

Potřebujeme: 400ml zakysané smetany, 250g hladké mouky, 3ks vejce, špetka soli, malinko cukru, džem a vanilkový cukr na posypání.

Smícháme smetanu, žloutky, sůl, malinko cukru a přidáme mouku. Vše pořádně promícháme a přidáme ušlehaný sníh z bílků. Poté na oleji opékáme malé vdolky. Složíme je na půl promazané džemem a z vrchu pocukrujeme vanilkovým cukrem. Ozdobíme ovocem. Přeji vám hezké chvíle ve vašich rodinách.

Dana Jersáková

OBUTÉ NŮŽKY SÚ NAJKRAJŠÍ VIANOČNÝ DARČEK

Tri roky pomoci na Ukrajine

Od začiatku vojny pomáha Nadácia Integra ľuďom na Ukrajine zmiernovať následky krvavého konfliktu. Jej riaditeľ a správca Allan Bussard nám v rozhovore predstavil aktivity nadácie na Ukrajine a tiež otvorenie novej pobočky v Kyjeve.

Čo sa doposiaľ na Ukrajine podarilo?

Je toho veľa vďaka našim darcom. Okrem začiatkov s množstvom kamiónov s humanitárnou pomocou sme pomohli s rekonštrukciou domov, výstavbou modulárnych domov pre tých, čo stratili bývanie, vybudovali sme na východe Ukrajiny dva protiraketové kryty. Podporili sme malých podnikateľov, ženy pri zakladaní vlastného biznisu. Máme za sebou psychosociálny program pre deti s traumou, rekonštrukciu zubnej kliniky, balíčky pomoci...

Som za to všetko veľmi vďačný. Keď sme na Ukrajine a počujeme príbehy konkrétnych ľudí, cítíme smútok, ale aj vďačnosť a radosť. Vidíme, že naša práca mení životy ľudí a pomáha im začať odznova. Chceme v nej naďalej pokračovať a tešíme sa na ďalšiu spoluprácu s našimi partnermi aj darcami.

Aký význam má otvorenie vašej pobočky na Ukrajine?

Od začiatku vojny pomáhame na Ukrajine spolu s našim miestnym partnerom. Hneď po vypuknutí konfliktu sme do krajiny posielali humanitárnu pomoc a po čase sme začali s dlhodobou podporou, ako je napríklad podpora bývania, teda rekonštrukcia domov či výstavba modulárnych domov. V súčasnosti pracujeme na Ukrajine na dlhodobých projektoch a plánujeme v tom pokračovať, preto prirodzene vznikla potreba mať na mieste našu pobočku. Vznikla v máji 2024 a sídli v Kyjeve.

Práce je veľmi veľa, jej objem narastá. Obnova Ukrajiny bude trvať roky. Začali sme spolupracovať s organizáciou OCHA (OSN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs), odkiaľ získavame cenné informácie o potrebách na rôznych miestach krajiny.

Predstav nám tím, s ktorým spolupracuje Nadácia Integra na Ukrajine

Kanceláriu vedie Oleksiy, s ktorým spolupracujeme od začiatku vojny. Pomáhal so zabezpečením humanitárnej pomoci v čase, keď sme začali dovážať do krajiny materiálnu pomoc. Je to praktický, organizačne schopný človek, a keďže je právnik, má na starosti aj agendu súvisiacu s jeho profesiou.

Okrem Oleksiya je tu projektový manažér Andriy, ktorý rieši veľa vecí priamo v teréne a je veľmi vyťažený. Ešte je tam Nataša, účtovníčka, rovnako aktívna žena ako sú dvaja spomenutí páni. Práce majú všetci „vyššie hlavy“. Súčasťou tímu je aj Sergiy, predseda správnej rady Integra Ukrajina. Všetkých poznáme niekoľko rokov. Intenzívne s nimi spolupracujeme od začiatku vojny a stretávame sa pri našich pravidelných služobných cestách na Ukrajinu. Ešte by som rád spomenul našu novú kolegyňu Elenú z Ukrajiny, ktorá je síce v Bratislave, ale má na starosti monitorovanie kvality našej práce na Ukrajine.

Malá nadácia aktivity na Ukrajine aj pred vypuknutím vojny?

Áno, nie však v takom veľkom rozsahu. Od roku 2014, keď sa začal konflikt na Kryme a Donbase, sme

integra

spolpracovali s lokálnou organizáciou Realis. Robila vtedy projekty na podporu ľudí, hlavne žien, ktoré museli utiecť zo svojich domovov v týchto oblastiach.

Ako vyzerá spolupráca Nadácie Integra a jej pobočky na Ukrajine?

Ľudia, ktorí pracujú v našej pobočke na Ukrajine, sú v teréne. Poznajú miestne podmienky, majú v celej krajine kontakty, čo je absolútne kľúčové pre realizáciu našich projektov, ako je napr. rekonštrukcia domov alebo psychosociálna podpora pre deti a rodiny.

Nadácia Integra na Slovensku má zasa dlhoročné skúsenosti v získavaní projektov a financií, s ich manažovaním. Zároveň poskytujeme našim ukrajinským kolegom školenia, konzultácie, poradenstvo pri tvorbe projektov, v oblasti strategického plánovania a humanitárnych štandardov. Čiže spolupráca funguje veľmi dobre, každý má svoje silné stránky v iných oblastiach.

Podporte našu prácu

Pridajte sa k Nadácii Integra (www.integra.sk) alebo cez QR kód a podporte tak pokračovanie práce na Ukrajine. Pomôžme tým, ktorí to potrebujú.

LÁSKA JE ROZHODNUTÍ

Autor: Gary Chapman

Kniha, ktorá inšpiruje k lásce v každodenných situáciách i v tých nejtěžších zkouškách.

„Milovať není pocit, ale rozhodnutí.“ — Tato pravda prostupuje celou knihou *Láska je rozhodnutí* od Garyho Chapmana, autora světově proslulé série o pěti jazycích lásky. Na příbězích lidí, kteří čelí těžkým časům i každodenním starostem, Chapman ukazuje, že láska není jen romantický sen, ale živá a konkrétní činnost.

Co vás v knize čeká?

✓ Skutečné příběhy obyčejných lidí, kteří se rozhodli milovat navzdory obtížím.

✓ Praktická moudrost, kterou můžete ihned uplatnit ve svých vztazích — s manželem, dětmi, přáteli i blízkými.

✓ Povzbuzení nebát se projevovat lásku druhým.

♥ Proč by tato kniha neměla chybět ve vaší knihovně?

Protože připomíná, že Bůh nám každý den dává příležitost milovat druhé činy, nikoli pouze slovy. A právě v tomto rozhodnutí se skrývá hlubší radost a smysl života.

Adéla Pospíšilová, Nakladatelství Návrat domů

2 % PRE DOBRODINU V BERNOLÁKOVE

Milí čitatelia Rozsievачa,

radujeme sa, modlíme sa a ďakujeme za požehnaný rok, ktorý je za nami, a zároveň hľadíme na ten nový s vierou, že sa priblížime k nášmu cieľu. Tým cieľom je vidieť, ako projekt Dobrodina poskytuje kvalitné služby seniorom, deťom aj obyvateľom Bernolákova – v domove seniorov, v materskej škole, zdravotnom stredisku a nájomnom bývaní. Na ceste za týmto cieľom chceme vziať úctu všetkým dobrodincom – spolupracovníkom, dobrovoľníkom, modlitebníkom a štedrým darcom, vďaka ktorým sa môže práca na projekte rozvíjať. Stojíme pri tom na slove z 1Tes 5, 16 – 18: „Ustavične sa radujte. Neprestajte sa modliť. Za všetko vzdávajte vďaky, lebo to je Božia vôľa v Kristovi Ježišovi.“

V roku 2024 sme na projekt Dobrodiny prijali dary, spolu s 2 %, vo výške 42 159,33 eur. Do finančnej podpory sa zapojilo 18 pravidelných prispievateľov a 13 jednorazových darcov. Najvyšší dar od fyzickej osoby bol 10 000 eur. Najčastejšia výška daru bola 100 eur. Podporilo nás aj 10 cirkevných zborov Bratskej jednoty baptistov sumou 6 078 eur. 2 % dane nám priniesli sumu v celkovej výške 4 690,90 eur.

Veríme, že v roku 2025 sa nám podarí získať stavebné povolenia na všetky objekty a pripraviť sa na to, aby sa v roku 2026 mohla naplno rozbehnúť ich stavba.

V tomto čase Vás opäť chceme požiadať o pomoc pri možnosti poukázať 2 %, resp. 3 %* z Vašich daní. Tlačivo nájdete na stránke www.dvepercenta.sk. Údaje potrebné na vyplnenie tlačiva na poukázanie podielu zaplatenej dane sú nasledovné:

Obchodné meno: **Účelové zariadenie RODINA**
Adresa: **Súľovská 2, 821 05 Bratislava**
IČO: **53465156**
Právna forma: **Účelové zariadenie cirkvi**

Váš dar môžete poslať aj priamo na účet Účelového zariadenia RODINA v Slovenskej sporiteľni, ktorého IBAN je **SK62 0900 0000 0051 7799 3135**.

Nech je Vaša pomoc ako Slovo zasiate do dobrej zeme, o ktorej hovorí podobenstvo z Evanjelia podľa Marka 4, 20. Pán Ježiš v ňom vyučuje o rozsievaní Slova do rôznej pôdy a len sadenie do tej dobrej zeme prináša úžitok. Niektoré tridsaťnásobný, niektoré šesťdesiatnásobný a niektoré stonásobný. Prajeme si, aby dielo Dobrodina bolo dobrou, zdravou pôdou a aby sadenie Vašej štedrosti prinášalo tomuto dielu mnohonásobný úžitok.

Ak by ste chceli mať vždy čerstvé informácie, nájdete nás na aktualizovanej webovej stránke www.dobrodina.sk, kde sa môžete prihlásiť na odber pravidelných mesačných infolistov.

Lea Miklošová Riaditeľka ÚZ RODINA

* Podľa §50 ods. (1) Zákona o dani z príjmov (595/2003 Z. z.) môžu osoby, ktoré ako dobrovoľníci odpracovali aspoň 40 hodín v roku na dobročinné účely (presne to popisuje §3 ods. (1) Zákona o dobrovoľníctve č. 406/2011 Z. z.) poukázať dokonca 3 % zo svojich daní. Pokiaľ ste pracovali v r. 2024 ako dobrovoľník, hoci aj pre cirkev, a splňate podmienky zákona, neváhajte si vypýtať o tom potvrdenie a poukážte až 3 %!

Vizualizácia projektu Dobrodina

PÚŠŤ

často musím zatúlať sa v spleti
životných ciest až na púšť
a tam hodný čas kráčať
v pálave slnka sa máčať
ísť a hlavne nezastať...
zdá sa že to nemá konca kraja
no ani tok mojich myšlienok ho
nemá...

až na tej púšti priznávam
že sama ten boj nedávam
zlyhávam...
samu seba prekvapujem
nespoznávam...
až keď moje stopy vietor v
okamihu zaveje
zistujem že moja snaha nikam
nevedie

blúdím a motám sa
možno tu kde teraz kráčam
som už pred chvíľou bola,
no neviem, netuším...
pálavu piesku v očiach cítim
či to skôr pre svoje trápenie
nevidím a sľepňam sa?!
Bože prosím príď mi na pomoc!
zavolala som
a tu zrazu púšť mizne
mení sa v úzky chodníček
strmý, stúpajúci príkro
do vzdialených hôr
cítim vôňu horských kvetov,
bylín,
aróma neznámych svetov
láka ma do svojich osídľel
až celkom hore

na priestrannej lúke
v jej najvzdialenejšom konci
prekvapivo nachádzam vzácny
kvet
beriem ho do rúk
privoniam
jeho vôňa opantá ma
preniká do mňa
do môjho vyprahnutého vnútra
peľ z tyčínok práši sa a padá...
prijímam s vdáčnosťou nečakaný
lúky dar
a pravdu uvedomím si –
človek pokoj nachádza
na najťažšie dostupných výšinách.
..

Dáša Kolláriková

Názov: IN Network Slovakia, n.o.
Sídlo: Sokolská 2729/12
984 01 Lučenec
Právna forma: nezisková organizácia
IČO: 37954130
Kontakt: tel: +421 907 169 875
innetwork.sk@gmail.com
www.innetwork.sk

Venujte

z vašich daní na rekonštrukciu
Chaty Komenského v Račkovej doline

IBAN: SK15 5600 0000 0060 1444 0004
variabilný symbol: 777